

III.

Kral joh' lubje witaše.
„Pańske drasty přinjesće,
žolte škórnje dajće mu
a tu čapku slěbornu!“

Žarin šwarny knjezyk bě;
knježny horjachu so wšě,
a we hrodze kralowskim
ščěkach so rjeńko z nim.

Najrjeniša dworjanka
žedžeše so spyrjena,
žadliwa joh' wabješe
z pychu a přez rjanosće.

Šwižne tupki zběhachu
w čerwjnym so stupničku,
wutykujo pjeršćenje
běła ručka blyskaše.

Hubki jako truskalcy —
wóčka žahle dejmanty —
miki, zhladki hnućiwe —
směwki zahor budžate.

Wšitke haj so horjachu
na Žarina z wutrobu,
ale ale pře wšitke
kralička so horješe.

„Luby, přińdź po wječeri
do wonjatej zahrodki,
lube słowo prajić mam,
jasny pjeršćen tebi dam!“

Khodžeštaj so wobjawši
mjez różemi slódkimi —
hubka hubku namaka —
syłojk rjeńšo zaspěwa.

Žahla pani žarliwa
kralej šepnu do wucha:
niže hroda cuzy slěpc
twojom' dzowću staja čěpc

Ćmičku na njoh' lakajo
z mjehkej ručku přiřa ho;
slódky wodych horjaty
dunu jom' do wutroby.

Lubje-rjeńko skurkoli:
„Pój do pyšnej komorki!
Židžane tam lóžko je —
lubi namaj lubosće.“

W mozhach so mu zawari,
zmiholi před wočemi —
jako wina pjenki wšón
na nju přituli so wón.

Bruk mu do rta zaleći —
Žarin z dobom wostrózbi. —
„Pušć mje, rjana zmijica!
Jěd su twoje lubosća!“

Potajena z wobližka
kralička bě pos'chała,
wóčko zběhnu k hwězdzičkam:
„Horcu dušku temu dam!“

IV.

Kral so hněwny z hrodu da,
Zloty sceptar sobu wza —
„Ze sceptarjom přez hłowu
lubosć jimaj wučerju!“

Ćicho džěše k zahrodzi —
bruk na njeho přileći,
zleći jemu do nosa —
kral kaž hepjel zaporska.

Lubaj pěknje splóšenaj
do hrodu so minyštaj. —
Kral wšě różki přepyta,
ničo přěčne njenamka.

Ducy na hród mórkaše:
„Plicy hlúpe dunderse!
Bludne wšitke za nim du,
a wšak na njoh' takle lžu.